STEPHEN KING

ROBIN FURTH • PETER DAVID • JAE LEE • RICHARD ISANOVE

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

SCANS BY REDJANE

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

CREATIVE DIRECTOR AND EXECUTIVE DIRECTOR
STEPHEN KING

PLOTTING AND CONSULTATION
ROBIN FURTH

SCRIPT
PETER DAVID

ART
JAE LEE AND RICHARD ISANOVE

LETTERING
CHRIS ELIOPOULOS & DPS (DUTCH)

ASSISTANT EDITORS
LAUREN SANKOVITCH, LAUREN HENRY, NATHAN COSBY AND MICHAEL HORWITZ

CONSULTING EDITOR
NICOLE BOOSE

EDITOR
RALPH MACCHIO

COVER ART
JAE LEE

COLLECTION EDITOR
MARK D. BEAZLEY

ASSISTANT EDITORS
JOHN DENNING AND CORY LEVINE

EDITOR, SPECIAL PROJECTS
JENNIFER GRUNWALD

SENIOR EDITOR, SPECIAL PROJECTS
JEFF YOUNGQUIST

SENIOR VICE PRESIDENT OF SALES
DAVID GABRIEL

SENIOR VICE PRESIDENT OF STRATEGIC DEVELOPMENT
RUWAN JAYATILLEKE

BOOK DESIGN
SPRING HOTELING AND PATRICK MCGRATH

EDITOR IN CHIEF
JOE QUESADA

PUBLISHER
DAN BUCKLEY

MET DANK AAN CHUCK VERRILL, MARSHA DEFILLIPO, RALPH VICINANZA, BARBARA ANN MCINTYRE, BRIAN STARK, JIM NAUSEDAS, JIM MCCANN, ARUNE SINGH, CHRIS ALLO, JEFF SUTER, JOHN BARBER EN JIM CALAFIORE.

Oorspronkelijke titel: *Dark Tower Graphic Novel Collection 3 - Treachery*
Vertaling: Hugo Kuipers
Omslagontwerp: Karel van Laar & DPS
Omslagillustratie: Jae Lee

ISBN 978 90 245 3076 2
NUR 334 / 360

HET ECHTE WERK

Wat is er nu echt voor nodig om een scherpschutter te worden? Roland Deschain, onze hoofdpersoon, werd al op veertienjarige leeftijd de jongste aspirant die ooit zijn revolvers kreeg. De kwaadaardige tovenaar Marten Broadcloak bracht hem er op slinkse wijze toe zijn mentor Cortland Andrus uit te dagen, in de hoop dat hij zou falen. Maar Roland slaagde. Hij versloeg de sluwe Cort en werd vier jaar te vroeg opgenomen in de elitaire groep strijders. Hij is de zoon van Steven Deschain, heerser over de baronie van Gilead. Dat maakt hem de directe afstammeling van Arthur Eld, die koning van Al-Wereld was. De geest van zijn havik, die om het leven komt in de strijd met Cort, verenigde zich met Rolands eigen geest en versterkte zijn toch al formidabele moed en vindingrijkheid.

Door zowel zijn afkomst als zijn prestaties is Roland een uitzonderlijke figuur in de Donkere Toren-mythe. Maar hoe zit het met de anderen die ook de felbegeerde hoedanigheid van scherpschutter willen verwerven? Welke kwaliteiten bezitten zij? Twee leden van Rolands ka-tet, Cuthbert Allgood en Alain Johns, zijn kandidaat. Beiden hebben Roland terzijde gestaan in gevechten op leven en dood en bewezen wat ze waard waren. En in dit verhaal introduceren we een gloednieuwe figuur die de scherpschuttersproeven wil afleggen: Aileen Ritter, het nichtje van Cortland Andrus zelf. Deze opvallend ambitieuze jongedame wil bereiken wat geen vrouw ooit heeft geprobeerd: door het glazen plafond heen breken en de seksebarrière overwinnen. We dachten dat het interessant zou zijn om in de rigide samenleving van Gilead zo'n personage ten tonele te voeren en zo de bestaande verhoudingen te doorbreken.

Toch moeten we bedenken dat mejuffrouw Ritter niet de enige vrouw is die iets voor Midden-Wereld wil betekenen. Er is bijvoorbeeld ook de vrouwensekte die zich de Zusters van Oriza noemt. Hoewel ze vooral bekendstaan als kooksters en genezeressen, hebben de Zusters zich ook in de krijgskunst bekwaamd. Omdat een vrouw geen vuurwapen mag dragen, hebben ze zich gespecialiseerd in het gooien met een ander wapen, dat zowel op een etensbord als op een discus lijkt, maar dan met randen, zo scherp geslepen als die van een scheermes. Ze zeggen dat de Zusters hun wapens nog trefzekerder kunnen gebruiken dan de scherpschutters zelf.

Aileen is niet van plan tot de cultus van de godin Oriza toe te treden. Ze wil scherpschutter worden, de jongens in hun eigen spel verslaan. Er liggen enorme obstakels op haar weg. Het afvalpercentage onder zulke krijgers moet wel hoog zijn. En wie mislukt, wordt verbannen uit Gilead, bij zijn familie vandaan. De prijs is dus erg hoog.
Daar staat tegenover dat in het geval van Aileen succes buitengewoon hoog wordt beloond. Ze zou niet alleen lid van de keurtroep worden, maar ook de eerste van haar sekse zijn die tot die hoogverheven, exclusieve gelederen is doorgedrongen. En ze is bereid daarvoor alles op het spel te zetten. Haar oom Cort en Steven Deschain, heerser over Gilead, hebben andere plannen met Aileen. Plannen met haar en Roland Deschain. Is ze standvastig genoeg om trouw te blijven aan haar roeping, of zullen de verantwoordelijkheden en verwachtingen die op haar schouders drukken te veel voor haar blijken te zijn? Alleen Gan weet het, en hij zegt niets.

De reis naar het legendarische Midden-Wereld zal het een en ander duidelijk maken over de samenleving binnen de muren van Gilead. Hoewel het beslist een plaats is met de verwondering en angsten van een andere wereld, zijn er toch duidelijke overeenkomsten te zien met onze eigen moeilijke tijden. Ziet ge wel?

Geniet van het verhaal!

Ralph Macchio

Ralph Macchio

In een wereld die is verdergegaan...

Nadat hij op de ongehoord jonge leeftijd van veertien jaar de waardigheid van scherpschutter had verworven, werd Roland Deschain algauw een doelwit voor de vijanden van zijn vader, met name voor de 'Goede Man' John Farson. Om aan de dood te ontkomen moest hij zijn woonplaats Gilead ontvluchten.

Met zijn twee ka-tetgenoten Cuthbert en Alain begaf Roland zich naar het kuststadje Hambry, waar hij verliefd werd op Susan Delgado. Toen Susan gedood werd door de bewoners van het stadje, die heimelijk hun ziel hadden verkocht aan Farson en diens kwaadaardige meester, de Scharlaken Koning, sloeg het ka-tet op de vlucht, achtervolgd door een stel kerels uit Hambry.

Het ka-tet bemachtigt Farsons grootste buit, de alziende bol die Maerlyns grapefruit wordt genoemd, maar dan trekt die bol opeens Rolands bewustzijn diep in het demonische rijk van Einde-Wereld, waar hij tegenover de duivelse Scharlaken Koning komt te staan.

Hoewel hij door zijn jonge vriend Sheemie uit de klauwen van de Scharlaken Koning wordt gered, is Roland inmiddels met de rest van zijn ka-tet veilig in Gilead terug, nog steeds heimelijk in de ban van de grapefruit, waarvan de invloed tot de ondergang van het nietsvermoedende volk van Gilead kan leiden.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK EEN

Deze jongeman zou in de velden moeten werken: de laatste oogst binnenhalen van wat in Gilead een bijzonder vruchtbaar seizoen is geweest.

Maar terwijl de zon over de hemel kruipt, zien wij hem nu, zien wij hem heel goed, met zijn schoffel op zijn schouder staan.

Hij mikt zorgvuldig op denkbeeldige doelen en fluistert 'pang'. Zijn schoffel wordt een geweer in handen van een bekwame scherpschutter.

Hij droomt dat hij dat wordt, deze jongeling. Kunt ge dat begrijpen? Ik wist dat ge het kon.

Nu de bloem van Gileads jongelingschap een week geleden is teruggekeerd, en de stad in rep en roer is om hun volwassenwording te vieren...

De bewoners van de Grote Zaal – ook wel de Zaal van de Grootvaders of de Westelijke Zaal genoemd – denken niet aan fantastische jongens of fantasieën van jongens, maar zijn druk bezig met de voorbereidingen van het feest.

Het is een belangrijke gelegenheid. Drie jongens – zelfs zulke formidabele knapen als deze – die tegelijk de titel 'scherpschutter' verwerven? Nooit eerder gebeurd. Dat betekent veel voor degenen die om zulke dingen geven.

Het betekent niets voor de koks, bedienden en dezulken, die alleen weten dat ze zich uit de naad moeten werken om alles in gereedheid te brengen. De reden voor de festiviteiten zegt hun weinig.

Hun werk gedaan krijgen: dat zegt hun alles.

Aan de andere kant: de jongens wilden ook hún werk doen toen hun vaders hen op de reis stuurden die hun zoveel eer zou brengen.
Ze maakten zich niet druk om feesten en titels en dergelijke. Ze volbrachten alleen hun queeste, kwamen levend terug en strekten hun voorouders tot eer.
En nu staat Steven Deschain, vader van Roland en heer van Gilead, naast zijn medescherpschutters en vertelt de jongens welke erkenning ze met hun prestaties hebben verworven.
Gelukgewenst, jongens. Jullie zijn de gezichten van jullie vaders niet vergeten. Het besluit van de raad is unaniem.
Vandaag... hebben jullie de revolvers verdiend, en het recht jullie 'scherpschutters' te noemen.
Ga nu en leid je leven met de rijpheid en bedachtzaamheid die jullie nieuwe status voorschrijft.

WHAAAAAAOOOOOOO

Moet je hen zien. De begunstigde zonen van de begunstigde elite. Ze vieren hun zogenaamde overwinning samen met Whitman en DeCurry.
Roland heeft tenminste het alles-of-nietsgevecht tegen Cort geleverd dat de rest van ons te wachten staat. Maar zijn 'ka-tet' liftte met hem mee.
Heren, ik denk dat het ons betaamt hen op passende wijze geluk te wensen.

Ze snakten naar een gevecht, Bert. Waarom zouden we hun dat gunnen?

Dat zegt iemand die géén steen tegen zijn hoofd heeft gehad.

Misschien kunnen mijn hersenen daardoor beseffen dat we in de minderheid zijn.

We hebben wel tegenover een veel grotere, veel zwaarder bewapende meerderheid gestaan.

Omdat we geen keus hadden.

Waarom zouden we een zinloos gevecht aangaan? Vooral wanneer er jaloezie achter zit die we daarmee alleen maar zouden aanwakkeren.

Dit houdt allemaal gauw genoeg op. Daar durf ik alles onder te verwedden...

Au. Ver-domme.

Gauw genoeg, hè? Zeg eens, Alain...

Is het niet vervelend altijd gelijk te hebben? Maar toch...

... zou ik maar voorzichtiger zijn met mijn weddenschappen.

VALS SPELERS

De jongens besluiten Roland op de hoogte te stellen van de stemming die de leerling-scherpschutters als een ziekte heeft besmet.
Maar als ze op de deur van zijn kamer kloppen, gebeurt er niets. En als ze door het sleutelgat kijken...
... zien ze waarom.
Bij Farsons ballen! Hij wordt nog steeds geobsedeerd door die verrekte grapefruit!
Ik wil Rolands vertrouwen net zomin beschamen als jij, maar we hadden hem moeten dwingen het ding aan zijn vader te geven!
Hoor mij, Alain. Hier komt niets goeds uit voort.
Niets.

'En als hij er deze keer in wordt getrokken en er niet meer uit kan,' gaat Bert verder, 'hebben we Sheemie niet om het voor hem te doen. Ik zweer je, Alain, hoeveel ik ook van hem houd, nou...

... de eerste keer kun je het vergeven. Hij had geen idee van het gevaar. Deze keer doet hij het zichzelf aan. Alsof hij een kogel in een revolver stopt, de loop in zijn mond steekt en voor de grap de trekker overhaalt.

Hij zou hier bij ons moeten zijn, genietend van onze triomf. In plaats daarvan... nou, hij kan wel overal zijn en god-mag-weten-wat zien.'

Dat zei Cuthbert. En ik zal je wat vertellen...

De jongen wist waarover hij het had.

Welkom, Roland.

Welkom, gij van Gilead, gij van Eld.

De toren... spreekt?

Geenszins, Roland. Alleen tot degenen die het waardig zijn.
Wat gebeurt er met de bloemen? Ze... ze worden zwart en...
Waarom zou je aan de rozen ruiken, Roland, als je de geur van iets groters volgt?
Geur? Zeg maar 'stank'.
De lucht is vies van verval, als rottend vlees.
Rottend vlees? Dat is niets in vergelijking met de geur van rottende zielen. Komt het van de toren, Roland?
Of komt het misschien van dichter bij huis?
Genoeg raadsels! Daar heb ik voorgoed genoeg van! Kom voor den dag!
O, er komen nog veel meer raadsels voordat je klaar bent...
Maar als je liever directe antwoorden hebt, waarom kijk je dan niet...
... omhoog.

En buig voor de Scharlaken Koning!
Buig... of sterf!
Of... waarom eigenlijk niet beide?
Ja. Beide.

En nu ruikt de lucht naar iets nieuws: angst. Vanwaar komt die angst?

Niet van ons; dat is zeker.

Hmmm, wie zou toch...

Ach, we denken dat jij het bent.

Niet precies zoals je dacht dat je zou sterven, hè, Roland?

Neeeeee!!
Roland keert vlug naar zijn eigen wereld terug. Zijn hart bonkt tegen zijn ribbenkast.
Hij gooit een laken over de grapefruit, de arme jongen...
... alsof dat het gefluister van die ellendige bol kan dempen.
Ik maak mezelf kapot.
Zo zeker als de zon opkomt en ondergaat zal dat... ding... mijn dood worden.
Ik zou het aan mijn vader moeten geven. Ja. Dat moet ik doen, maar...
Als het nu eens dezelfde uitwerking op hem heeft? Hij is er niet klaar voor. Het kan... hem overmeesteren.
Ik... ik moet hem beschermen. Ja. Hem beschermen. Ik moet de bol houden, voor mij... Voor hem, bedoel ik...
... al wordt het mijn dood.
Ooit gemerkt dat mensen alles kunnen rechtvaardigen, omdat ze altijd de held in hun eigen verhaal zijn? Of het nu Roland is die zijn obsessie goedpraat door te zeggen dat hij zijn vader beschermt...

... of jongens die 'valsspelers' schrijven op een kamerdeur. Ze denken dat ze een paar arrogante, verwende vlegels daarmee een lesje leren...

... of Alain en Bert die de pesterij in stilte ondergaan, in de hoop dat ook dit zal overwaaien...

... of hun vaders, plus die van Roland, plus anderen, die aan een missie beginnen om John Farsons plannen te verijdelen. Allemaal helden.

En Farson? De goden alleen weten wat er in zijn hoofd omgaat om zijn puur slechte daden heldhaftig te maken. Laat ik me maar niet te zeer in hem verplaatsen, als ge daar geen bezwaar tegen hebt.

Hoewel ze te paard zijn, maken ze bijna geen geluid. Steven aan het hoofd, zoals het een leider betaamt. Dan de vaders van Bert, Alain en enkele anderen. Gehuld in de schaduwen van de nacht, zijn ze zelf ook weinig meer dan schaduwen.

Als ze hun bestemming naderen, stapt een verkenner af en gaat te voet voorop.

Nog veel verder, Justus?

Volgens mijn – hmpf – bronnen niet veel verder, sai Steven. Even voorbij gindse heuvels.

Alwaar zij ongetwijfeld op dit moment hun – hmpf – vuige plannen smeden voor hun dierbare 'Goede Man'.

Toevallig heeft Justus gelijk wat dat 'even voorbij' betreft. Wat de rest betreft, nou... Oordeelt ge zelf.

Farson wordt de dood van ons allemaal. Dat begrijp je toch wel?

We moeten een manier vinden om onder hem vandaan te komen...

De dood is de enige bevrijding uit Farsons greep, Wells. Onder ons gezegd, heb ik hier ook niet veel zin in, maar... wat kunnen we anders doen?

We kunnen vluchten. Farson de rug toekeren...

... en dan hakt hij onze wervelkolom door. Nee, dank je.

Jij denkt te veel, Wells. Sus je geweten nu maar met krijgsbuit en denk niet na.

Wat maal ik om buit? Ik heb genoeg van bloed onder mijn nagels... in mijn haar... in mijn ziel...

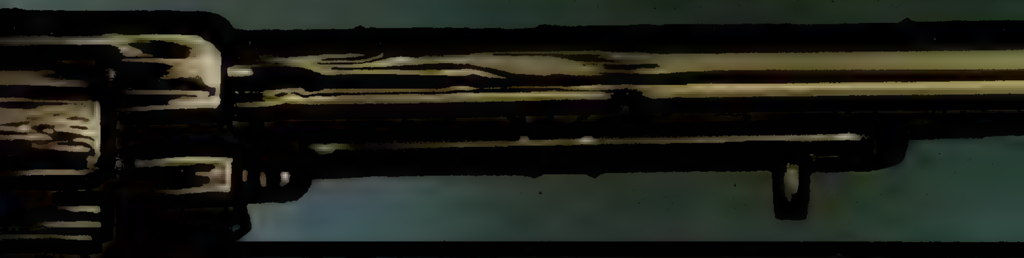
Denk je dat de mannen van Gilead ons misschien asiel zullen ver...

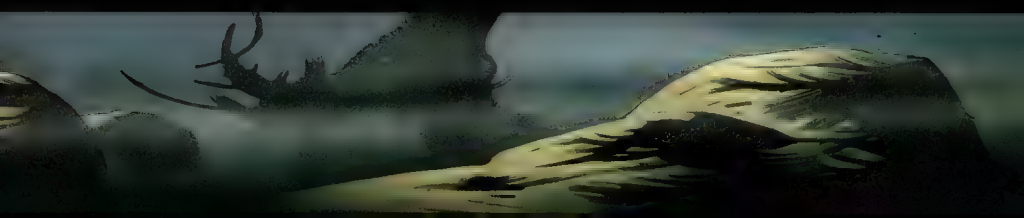
Wat was dat?

Zijn vraag wordt niet met woorden, maar met daden beantwoord. Aan de andere kant...

... waren scherpschutters nooit zulke praters.

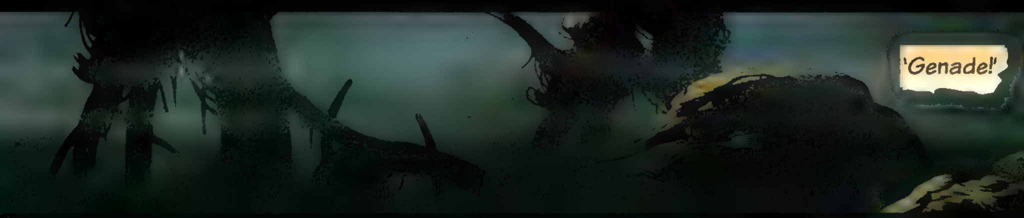

De daverende revolverschoten overstemmen de kreten van de stervende mannen.

Eén krijsende stem is boven de andere uit te horen, met maar één woord:

'Genade!'

Je kunt om genade roepen, volgeling van Farson. Je verdient evenveel genade als wat je meester en jij aan anderen gunnen.

Maar een zekere genade zul je krijgen.

Als je wonden te genezen zijn, vertel je ons wat je van Farson weet. In ruil daarvoor laten we je in leven.

Zo niet, nou... Een snelle dood is beter dan een langzame, nietwaar?

Ha! Zo te horen zijn we die schoften te slim af.

Maar de prijs daarvoor... Verdoemenis, wat een prijs.

Misschien had Wells toch gelijk. Farson wordt nog onze dood. Alsof hij iets om ons lot geeft! Waarvoor dien ik hem?

Als ik loop, en blijf lopen, en niet omkijk...

... zie je de gewapende man niet die achter je staat.

Hè?

Waarom zou Farson in godsnaam zoiets doen?

Dat kan ik je helaas niet vertellen.

Ik kan het je niet vertellen omdat je – hmpf – dood bent.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK TWEE

Meestal is het wel leuk jongens te zien spelen dat ze met revolvers schieten. Ze pompen kogels in denkbeeldige vijanden op gindse heuvel en roepen 'pang!' om het echter te maken.
Maar voor deze vier jongens – Alain Johns, Cuthbert Allgood, Jamie DeCurry en Thomas Whitman – is het geen spel. En het is ook geen leuk gezicht wat ze doen, o nee, meneer.
In hun fantasie staan ze tegenover de duistere horden van John Farson, de Goede Man.

Ze zien zichzelf als dappere strijders tegen verderfelijke krachten, vechtend voor de verdediging van Gilead, vechtend voor hun eigen overleving.
Iedereen is altijd de held van zijn eigen verhaal. Niemand speelt ooit dat hij van de boeven verliest.
Daarin verschillen spel en werkelijkheid, denk ik. Dat is jammer. In werkelijkheid zien we vaak...
... dat de goeden verliezen.

Vandaag natuurlijk niet. Vandaag reiken de geduchte schaduwen van hun toekomst nog niet tot aan hen. Vandaag...

FARSON

... schieten ze Farson morsdood.

Goden, wat heb ik de pest aan schiet-oefeningen. Ik kan bijna niet wachten tot ik die schoft echt in zijn hoofd schiet.

Je krijgt gauw genoeg de kans, Thomas. Wij allemaal.

En over allemaal gesproken...

Waar is Roland nou? Is hij zo'n sublieme scherpschutter dat hij schietoefeningen niet meer nodig vindt?

Hij voelt zich niet goed, Jamie. Hij...

... heeft onderweg naar huis iets opgepikt.

Nou, morgen vieren we jullie verheffing tot scherpschutter. Veel mensen zouden heel teleurgesteld zijn als hij niet komt. Wat voor ziekte hij ook heeft...

... ik hoop dat het gauw over is.

Welzeker. Dat hopen wij ook, Thomas. Wij ook.

Jongens zijn nu eenmaal jongens.

Maar op een afstand kijkt een meisje naar de jongens die jongens zijn. Zelf wil ze ook graag een jongen zijn... of op zijn allerminst vindt ze het niet leuk een meisje te zijn.

Ze heet Aileen Ritter en is het nichtje van Cort, de geduchte opleider van scherpschutters.

Cort zou haar graag met Roland Deschain verloofd zien.

Aileen sterft nog liever dan dat ze trouwt. Haar dromen zijn niet die van een typisch meisje. Haar dromen zijn die van een typische scherpschutter in spe.

De meeste dagen aanvaardt ze haar frustratie. Vandaag...

... gaat ze er iets aan doen.

En zo komt het dat een tijdje later...

... het slimme meisje een gestolen voorwerp uit haar zak haalt...

... en het gebruikt op de wijze waarvoor het bestemd is.

Alleen niet bestemd voor iemand als zij.

Ze kijkt naar de wapenkamer en slaakt een zucht van heerlijke verwachting...

... als een gretige bruid die haar echtgenoot voor het eerst naakt ziet.

Maar ze is niet onzeker en verlegen als een jonge bruid.

In plaats daarvan zoekt ze welover-wogen tussen de wapens...

... en beoordeelt elk wapen op zijn gewicht en balans. Dat doet ze met een zelfver-zekerdheid waarop een scherpschutter jaloers zou zijn.

Ten slotte maakt ze haar keuze...

... en pas wanneer het harde metaal in de holster glijdt, gunt ze zichzelf een lichte rilling van genot.

Dan verlaat ze de wapenkamer en doet de deur zorgvuldig achter zich dicht.

Kijk en leer, heren. Als je perfect wilt zien trekken en schieten, hoef je niet verder te zoeken.

Dat zeg je, Cuthbert. En zeg je. En zeg je.

Niet kwekken, maar trekken, als het je mag...

Thomas. Kijk ginder.

Wel alle...

En Allgood heeft haar niet eens gezien. Dat wordt lachen.

Cuthbert! Een uitdaging! Raak het doel in het midden, met je linkerhand, met je rechterarm aan je zij gebonden, en ik doe je karweitjes een week lang! Zo niet, dan doe jij de mijne.

Cuthbert Allgood kent het woord 'mislukking' niet.

En ook niet 'hersenen', wed ik.

Eh... Bert... Misschien wil je er nog eens over nadenken...
Gods tanden, Alain, niet nu! Ik word uitgedaagd!
Blijkbaar in meer dan een opzicht.

Jamie, neem mijn revolver, dan kan ik mijn broekriem voor mijn arm gebruiken...

Geweldig.
Nou, dat krijg je als je wekenlang niet fatsoenlijk eet. Ik heb een strakkere broek of een dikkere taille nodig.

O, giechel niet zo stom. We hebben allemaal wel eens een mannenonderbroek gezien.
Wie zijn 'we'?
Wa...?

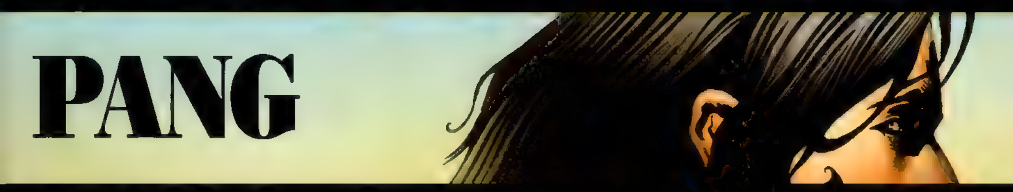

Cuthbert slaakt een kreet van schrik. Hij trekt zijn broek weer op, wat ongeveer twee seconden goed gaat...

... en dan gooit Jamie de riem naar Cuthbert terug, die hem in een reflex opvangt en, nou...

Ziedaar, heren. De schietstijl van Cuthbert Allgood! Kijk en leer!
Drie van jullie tegenover mij. Zes kogels in mijn revolver.
Meer dan genoeg munitie om het karwei te klaren.

Trek maar, Jamie. Jullie twee ook. De goden zijn mijn getuigen: trek je wapen of...
En ik dan? Ben ik niet goed genoeg om doelwit te zijn?
Jij? Jij hebt hier niets te zoeken, Aileen! Geen enkel meisje! Maar als je ook neergeschoten wilt worden...
Kom op, Bert! Het was maar een grapje...
Zie ik eruit als een grappenmaker, Jamie? Nou?!

Intussen, ver weg...
... is een onfortuinlijke scherpschutter inderdaad bijna dood.
Het gevecht met Farsons mannen is allang voorbij, en het is bijna voorgoed afgelopen voor Steven Deschain, vader van Roland, met de complimenten van een granaat.
Maar de jonge Charles Champignon offert zonder aarzeling zijn lichaam op door zich tussen Steven en het moorddadige wapen te werpen.
Nu stroomt zijn bloed over de aarde en het is moeilijk te geloven dat hij nog veel te geven heeft.
Steven is samen met Chris Johns en Robert Allgood bij de getroffen scherpschutter gebleven, terwijl anderen hulp halen. Maar waarschijnlijk zal Charles die hulp niet meer zien komen.

Kun je niets aan het bloeden doen, Robert?

Wat wil je dat ik doe, Chris? Ik blijf druk uitoefenen, maar er ontbreken stukken uit zijn buik.

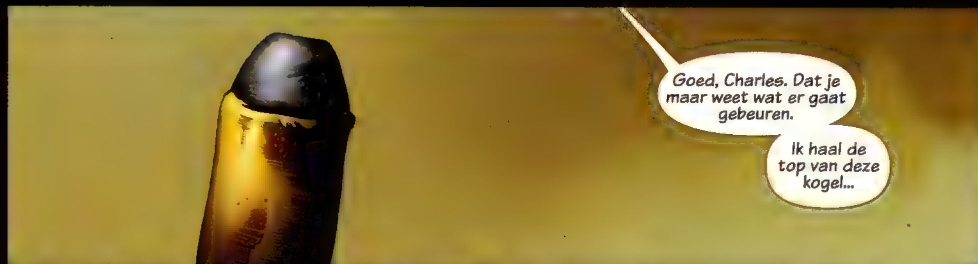
Als ik repen van mijn eigen huid kon trekken om ze als verband te gebruiken, zou ik het doen. Maar...

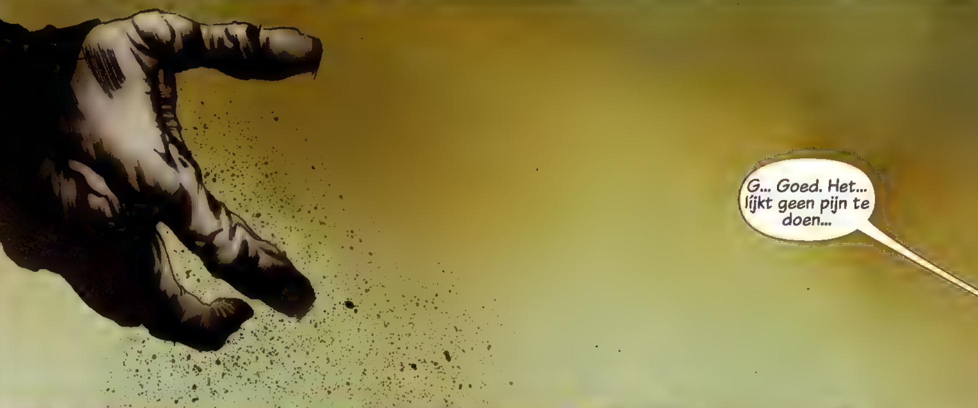
Misschien kan ik iets doen...

... maar dat zou gruwelijk pijn doen...

Ik zal een eeuwigheid geen pijn voelen. Tot dan toe kan ik alle pijn verdragen, als het moet.

Je bent mijn dinh, Steven. Doe wat je wilt.

Goed, Charles. Dat je maar weet wat er gaat gebeuren.
Ik haal de top van deze kogel...

En daarna neem ik het kruit en verspreid het over de wond.

G... Goed. Het... lijkt geen pijn te doen...

Nee. Maar dit wel.
Chris, Robert... geef hem een riem om op te bijten en druk hem neer.

Sterk zijn, mijn vriend.

Het is een walgelijke geur, de stank van brandend menselijk vlees.
De geur, vermengd met die van kruit, vult de neusgaten van de scherpschutters. Zo brandt Steven de wond uit.
De kreten van de stuiptrekkende Charles zijn nauwelijks gedempt. Zijn vrienden kijken grimmig toe, vastbesloten niets van hun verdriet om hun dappere vriend te laten blijken.
Hij heeft hun mede-lijden nu niet nodig. Alleen hun kracht.

Prijs de goden. Blijkbaar werkt het. Het bloeden is opgehouden.

De arme kerel is buiten westen geraakt.

Wie kan hem dat kwalijk nemen?

Er klinken heel zachte voetstappen achter hen, en in een oogwenk heeft Steven zijn revolver in zijn hand.

Wie is daar? Vriend of vijand, wie ben je?

Bij de Man Jezus, ik heb jullie naar een troep van Farsons mannen geleid! Heb ik daarmee niet bewezen een bondgenoot te zijn, heer?

Justus! Waarom heb je bloed op je handen?

Door het bloed van uw vijanden te vergieten, heer. Hoe anders?

Het bloed van scherpschutters stroomt vandaag in de grond.
Maar het bloed van een scherpschutter stroomt in de aderen van Aileen.
Een scherpschutter zou nooit huilen. Tranen zijn het teken van een zwak meisje.

Ze veegt de tranen weg.
En sluit dan haar ogen.

De buffelschedel staat haar al voor ogen. Het feit dat ze er drie meter verder vandaan staat dan daarstraks de jongens maakt geen verschil.
Al stond ze tien meter verder weg, dan nog zou ze weten waarop ze moest richten...
... en wat ze moest zeggen.
Alleen zegt ze het met een klein, veelzeggend en uitdagend verschil.

Ik richt niet met mijn oog. Zij die met haar oog richt is het gezicht van haar moeder vergeten. Ik richt met mijn hand.

Ik schiet niet met mijn hand. Zij die met haar hand schiet is het gezicht van haar moeder vergeten. Ik schiet met mijn geest.

Ik dood niet met mijn revolver. Zij die met haar revolver doodt is het gezicht van haar moeder vergeten.

Ik dood met mijn hart.

Eerder die dag was de lucht vervuld van de lach van jonge mannen, die plezier hadden om de vernedering van een van hen.
FARSON

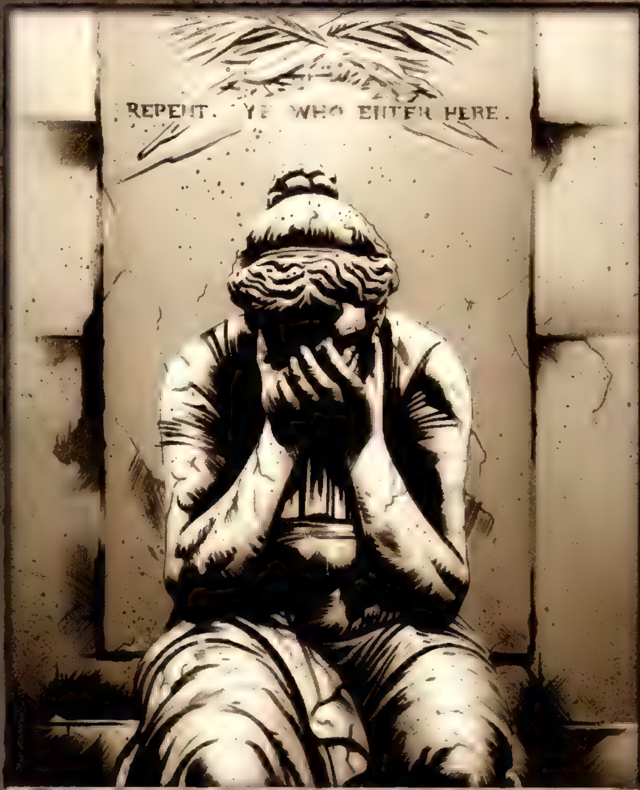

FARSON
Eerder die dag was de lucht vervuld van de gesmoorde kreten van een dappere scherpschutter die rook hoe zijn eigen lichaam gebraden werd.

Maar nu is de lucht vervuld van schoten, en het geluid van bot dat verbrijzelt en uiteenvalt, en dan...
... en dan...

... is er niets dan stilte.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK DRIE

Als we Onze Vrouw van de Roos in Debaria naderen, valt ons oog eerst op wat ze 'de stenen wachters' noemen. De legende wil dat als iemand het nonnenklooster ook maar met één onreine gedachte nadert...

... minstens een van de beelden van zijn voetstuk springt, en dan wordt ge verbrijzeld.

Ik weet niet of het waar is, maar hebt ge een bevuild geweten – en ge weet wie ge zijt – dan kunt ge beter met een wijde boog om de zusters heen lopen.

Elk van deze wachters beschermt een afzonderlijke ingang, die uitkomt op een afzonderlijk pad, dat naar een toren in het midden leidt. Een symbolische toren eigenlijk, want de zusters aanbidden Gan, de god wiens domein de ontzagwekkende Donkere Toren is.

Hij vertegenwoordigt hun geloof zoals een kruis de Man Jezus voor andere zusters symboliseert. Alleen jaagt het kruis niet altijd een rilling door je heen.

En er is één vrijstaand gebouw in de noordwest-hoek. Het is van koude, vale steen, en buiten zit een beeld eeuwig te rouwen.

GIJ DIE HIER BINNENTREEDT...

Luistert goed en ge zoudt zweren dat ge het hoort snikken van eeuwig verdriet.

Of misschien is het slechts overstelpt door de jarenlange weeklachten van hen die in het gebouw zijn...

... en snikt ze een echo, als een droevige wind die door een ravijn giert.

Dit is een wijkplaats voor edelvrouwen die zich te schande hebben gemaakt en boete willen doen.

Onder de bewoners zijn weinigen edeler en meer met schande beladen...

... dan Gabrielle Deschain.

Moeder van Roland en bedriegster van haar man Steven.

Ze is snel en energiek aan het weven, met de behendigheid van de ervaring.
De enige geluiden in de stille kamer zijn het wisjt-wisjt van het weef-getouw...
... en nu en dan een snik van verdriet.
Het verdriet is er altijd, en ze doet altijd haar best om het verborgen te houden. Soms slaagt ze daarin.
Soms... niet.
Op dit moment is het laatste het geval.
Het is een ongelukkig moment.
Huilt ge?
Een beetje, zuster.
Uitstekend. Droefheid zuivert en verlicht de ziel.
'Dan moet de mijne wel schitteren,' mompelt ze zo zacht dat de non het niet hoort.
Kom. De frater is er om uw laatste biecht te horen.
Ik zal proberen hem... gedenkwaardig te maken.

Intussen is in Gilead een andere biecht gedenkwaardig...

Je geeft toe dat je revolvers uit de wapen-kamer hebt gestolen?

Ik moest wel. Ze zouden ze nooit aan mij hebben gegeven.

En ook nog eens jongenskleren aan? Gods wonden, Aileen, wat mankeert er aan rokken?

U houdt er veel van, hè, oom Cort? U draagt ze.

Niet brutaal worden, of ik zal je, meisje of niet, ervan langs geven als...

Als wat? Een jongen? Als dat de enige maatstaf van gelijkheid is...

... wil ik dat pak slaag wel hebben en ben ik er zelfs blij mee.

Ik probeer je te laten verloven met Roland Deschain, goden nog aan toe! De toekomstige dinh van Gilead! En jij schijnt niet eens te weten wie of wat je bent!

Je vergist je, oom. In het vuur van mijn hart, in de lenigheid van mijn hand, ben ik een scherpschutter. Zoals jij me hebt geleerd.

Je hebt me verkeerd begrepen. Als je enige familielid leerde ik je alleen je te verdedigen in een gevaarlijke wereld.

En waarom zou ik anderen niet verdedigen in deze gevaarlijke wereld? Waarom zou ik niet...

... zijn zoals ik ben?

Is dit het lot dat mijn dode moeder – jouw zuster – voor mij zou willen?

Dat ik beschermd word en niet bescherm? Dat ik minder ben en niet meer?
Geef eerlijk antwoord, oom, en ik zal me in je mening schikken.
zucht –

Nee, dat is niet je lot. Net als je moeder kun je slecht liegen.
Je zult zijn wat je zult zijn.
Ik zal zijn wat jij en Gan, die me scherpe ogen gaf, me hebben gemaakt.
Dan laten we het aan hem over wat er met jou moet gebeuren. Aan Gan... en aan Steven Deschain als hij terugkomt.

Intussen zijn Steven Deschain en zijn scherpschutters daar juist mee bezig.

Zwakkere mannen zouden klagen over de zware, lange rit. Ze zijn moe, vuil van het reizen, en op hun kleren hebben ze bloed van hun vijanden en, erger, hun vrienden.

Maar niet de scherpschutters, o nee. Zoals zij over de hardheid van hun leven praten, zou je denken dat ze terugkwamen van een dagje vee hoeden.

Ze doen wat ze moeten doen, en dat is dat.

Toch maken ze zich zorgen over elkaars welzijn.

Ik vertik het er de oorzaak van te zijn dat ook maar een van ons een minuut later thuiskomt bij zijn bed en vrouw.

Over vrouwen gesproken: die van jou zal je aanstonds een kind baren, nietwaar?

Dat kan elk moment gebeuren, lijkt het, al zweert de vroedvrouw dat het nog een maand duurt. Ze zegt ook dat het een jongen is. Iets over 'laag dragen'.

Ik ook. Een zoon uit jouw lendenen kan een geweldige scherpschutter worden.

Vroedvrouwen zeggen altijd dat het een jongen is. Ze denken dat we dat willen horen.

Nou, ik hoop dat ze in dit geval gelijk heeft.

Ik zweer je: het lijkt amper een oogwenk geleden dat Roland een jengelende baby was. Nooit mijn gezicht vergeten? Hij kon het niet eens zien.

Ik kan alleen maar hopen dat ik zo trots op mijn zoon kan zijn als jij op de jouwe.

Dankie, sai. Al maak ik me eerlijk gezegd zorgen over zijn stemming sinds hij uit Hambry terug is.

Misschien is hij alleen maar somber vanwege zijn moeders verraa... eh...

Mijn excuses, dinh. Ik had dat niet moeten zeggen...

Nou en? Echt, je hoeft je nergens voor te verontschuldigen.

Nu maar hopen dat als Gabrielle uit het klooster in Debaria terugkomt – hopelijk op tijd voor het feest van de jongens – ze voldoende berouw over haar zonden heeft.

In Debaria zal Gabrielle zich wel afvragen of er voldoende berouw in haar ziel is – ja, in de zielen van allen in Midden-Wereld – te boeten voor haar bedrog.

Ik houd van deze tijd van het jaar. Overal vlinders.

Wat is dat? Scepsis op uw gezicht?

Het was niet kwetsend bedoeld, zuster. Alleen... ge leek me niet iemand die dagelijkse schoonheid waardeerde.

Ik waardeer vlinders om wat ze vertegenwoordigen, kind. De mogelijkheid van klein en kruipend in prachtig en glorieus te veranderen.

Laat uw zondige geest evenzo veranderen, en alles komt goed.

Treed binnen en biecht.

Ja, zuster.

Gabrielle huivert onbedaarlijk. En dan is er iets vreemds:

Het is helemaal niet koud in die eenvoudige kapel. Niet veel kouder dan buiten.

Waarom beeft Gabrielle dan alsof zich iets kils om haar heen heeft geslagen?

Ze probeert het onbehagen van zich af te zetten en dwingt zich kalm te praten.

Ik ben hier om mijn ziel te reinigen... vooropgesteld dat de vlekken niet zo diep zijn dat boenen geen zin heeft.

De figuur in de mantel spreekt bijna fluisterend; ze moet zich inspannen om hem te verstaan.

Wat zijn dat voor vlekken, mijn kind?

Ik heb mijn man Steven Deschain en mijn zoon Roland bedrogen door overspel te plegen. Mijn misdaden zijn onvergeeflijk.

Liefde maakt veel goed, mijn kind. Hield je van de man met wie je zondigde?

Ja... het was verboden, en toch hield ik met heel mijn hart van hem.

Hield? Of...

... houdt?

Marten...?
Marten... Droom...
Droom ik?
Ja, ja, ik droom, of het is waanzin of...
Geen waanzin. En als je droomt, droom ik met je mee.
Maar dit is geen droom. Je ontwaakt uit een nachtmerrie, of uit onzekerheid, of uit ellende die je is opgedrongen door mensen die je niet begrijpen en je niet op prijs stellen.
Alleen ik heb je ooit echt begrepen, Gabrielle. Alleen ik.

De lucht is vandaag vervuld van bedrog. Of het nu een vrouw is die haar man bedriegt in een afgelegen nonnenklooster...

... of het gefluister over 'vals spelen' in Gilead dat Alain en Cuthbert volgt als ze langs hun kwelgeesten lopen.

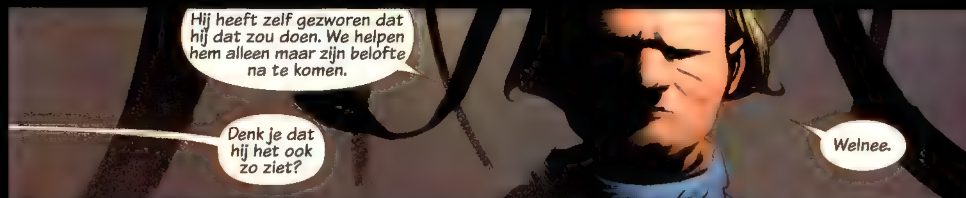

Ja, nou... dat is een open wond.

Een wond die blijft etteren zolang hij die vervloekte bol heeft, die... grapefruit.

Je zou al misselijk worden van de aanblik.

De uitgemergelde Roland is net een stinkende verslaafde, en dat is geen overdrijving.

Hij is mager omdat hij niet eet en vies omdat hij zich niet wast. Hij ligt daar maar, ondiep ademhalend, en beschermt de bol zoals een moeder haar baby beschermt.

Een slechte, verdorven, lichtgevende baby.

En als je goed luistert, hoor je hem mompelen. Zijn geest dwaalt door een droomlandschap.

'Ze komt,' zegt hij, naar lucht happend als een drenkeling. 'Ze komt naar beneden. Ze komt door de woestijn...'

'... hoog over de ravijnen van de Xay...'

'Rhea, de heks van de Coös, komt.'
Rhea, het slechte schepsel, verantwoordelijk voor de dood van Susan Delgado en wie-weet-wie-nog-meer.
Ze zit onder de zweren en etterbuilen. Waarom zou hij haar herkennen? Toch herkent hij haar. Hij is vervuld van de diepe afschuw/huivering/walging die mensen bevangt bij de aanblik van slangen, spinnen en andere kruipende wezens die hun kwaad willen doen.
En nimmer kwam er iets slechters deze kant op dan Rhea van de Coös.

Roland slaat om zich heen en graait in de lucht, alsof hij vanuit de wakende wereld in de droom kan reiken en Rhea van haar walgelijke missie kan afhouden.

'Vader! De dood komt op spinnenpoten naar je toe!'

'Wend je af van de kaarten en krijgsplannen die je opstelt om met Farson af te rekenen...

... en zie dat de oorlog naar je eigen heiligdom is gekomen!'

'Hoe kun je haar niet horen, haar adem die piept en schuurt in haar versleten longen? Hoe kun je de etterende zweren op haar rottende huid niet ruiken? Hoe heeft ze je betoverd om je zinnen af te sluiten van...'

'Vader! O god, vader, draai je om voordat...!'

'Vader, nee!'

'Vecht tegen haar! Vecht tegen dat... schepsel!'

'Je bent Steven Deschain, de dinh van Gilead! Dit kan niet jouw einde zijn!'

'Je kunt niet ondergaan aan vuig verraad, bedrog en pure lafheid!'

'Geen genadige god zou zoiets toestaan!'

'... hoofd...'

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK VIER

'Zwijgen is goud,' zeiden ze vroeger. Daar was ik het nooit zo mee eens.
Als kinderen lawaai maken, hoef je je geen zorgen te maken. Zijn ze stil, dan zijn er moeilijkheden op komst.
Het kwaad gedijt op stilte als paddenstoelen op vocht.
En zo gedijt het kwaad op de stilte tussen Gabrielle en haar heimelijke minnaar, Marten Broadcloak, als ze de muur van Debaria verlaten.
Ongetwijfeld vraagt ze zich af wat hun toekomst is, terwijl Marten...
... nou, zijn type ziet alleen een toekomst waarin onschuldigen lijden, onschuldige pionnen die hij op zijn grote schaakbord tegen elkaar uitspeelt.

Waarheen nu, mijn lief? Waar we ook heen vluchten, de scherpschutters vinden ons als ik wegblijf.

Als vluchten geen optie is, moet je vechten. We moeten vechten tegen het machtige beest dat de scherpschutters zijn.

Hoe is dat mogelijk?

Door de kop af te slaan, natuurlijk.

Wil je dat ik mijn man vermoord?

Ik wil dat wij samen zijn. Dat we de grenzen oversteken die ons scheiden en de wereld verlossen van de tirannie der scherpschutters.

En daarvoor moet ik mijn verraad compleet maken door Steven te vermoorden? Heer, welke zonden zijn op de lei van het leven geschreven, dat dit de enige manier is om hem schoon te vegen?

En... Roland dan? Wil je dat ik ook de zoon vermoord die ik heb gebaard?

Beslist niet. Als het aan mij ligt, zal hij oud worden en vredig sterven.

Dat zweer ik je.

Ga vanavond naar Gilead terug. Een boodschapper geeft je aanstonds een wapen om de daad te volbrengen.

Wil je dat voor me doen? Voor ons? Voor heel Gilead?

Het is jouw grote gave, Marten, dat je naar de onbetreden weg wijst en hem niet alleen de enig mogelijke maar ook een aangename weg laat lijken.

Ik vat dat op als ja.

Moed, mijn lief.

Als een manshoge raaf in de schaduw kijkt hij haar na. Als ze eindelijk weg is, laat hij een zacht grinniklachje horen.

En dan is het stil. Een zwijgen van goud, maar dan wel klatergoud.

Nu we toch bezig zijn, nog een oud gezegde: Gekroonde hoofden slapen slecht.

In Gilead draagt Rolands hoofd geen kroon, maar slecht slapen doet hij wel. En het hoofd dat wel de kroon draagt, namelijk dat van Rolands vader Steven...

'Wacht... Wat is ze...? Ze komt naar... mijn kamer! Ik kijk van buitenaf in mijn eigen leven!'

Dit staat me niet aan, Bert. De bol stelen van Roland terwijl hij slaapt...

Het is niet echt zijn bol, Alain.

'O gezegende god, ik krijg de kans de moord op mijn vader te wreken.'

Blijf weg als je dit niet durft, Alain.

'Ja! Ja! Kom dichterbij, jij helleveeg!'

Wat mompelt hij?

Wat geeft het? Hij droomt. En als hij droomt...

... is dit des te gemakkelijker.

Wacht...

Waarop? Tot hij wakker wordt? Ik denk van niet.

'Wou je mij onverhoeds overvallen, heks? Of wou je me in tranen zien om het gruwelijke dat ik daar zie?'

'Je bent verraden door de bol die je wilde hebben! En voor dat verraad is maar één rechtvaardige straf.'

DE DOOD!

Bert! Liggen!

Goden!!

Heb je ooit een waarschuwing geschreeuwd naar iemand die te ver weg was, om daarna hulpeloos te moeten toezien hoe het gevaar hem onverhoeds overviel?

Zo is het nu ook. Gescheiden door de jaren moeten we zwijgend toezien hoe Steven Deschain en zijn luitenants overleggen over tactieken tegen Farson, de Goede Man...

... zonder te weten dat hun voornaamste informatiebron een spion van de Goede Man zelf is.

Zoals u aan Farsons voortgang kunt zien, goede sai, waren de verkenners die u hebt uitgeschakeld alleen maar een vingertopje van zijn graaiende, veroverende hand...

... een hand die nu zelfs de grenzen van Nieuw Kanaän aanraakt...

... en straks een vuist wordt die op onze hoofden wil neerdalen.

'Ik heb over zijn gruweldaden gehoord uit betrouwbare bronnen, maar soms...'
'... soms zweer ik dat de zuidenwind de kreten van zijn slachtoffers met zich meevoert.'
'Weet u nog, de gruwelen van Cressia? Waar Farson de hoofdstad Indrie platbrandde, de hoofden van de burgemeester en sheriff op staken stak en alle volgelingen van het Genootschap afslachtte?'

'Nou, Indrie was nog maar een opwarmertje voor zijn terreur van nu.'

Maar hij is niet onoverwinnelijk...
Dat hebben uw jongens bewezen door hem in Hambry te verslaan. Zijn troepen verkeren in wanorde en daar kunnen we gebruik van maken...
... door een verrassingsaanval te doen op zijn arsenaal in de bergen, waar bijna geen bewakers meer zijn.

Een driest plan, Justus...
... de moeite van het overwegen waard. We spreken er nog over. En nu...
... is het een zware dag geweest. We kunnen wel wat rust gebruiken.

Charles, blijf nog even.
Je ziet nog wat bleek. Misschien kun je vanavond beter de Taunton oversteken.
Met alle respect, Steven – ben je bezorgd om mij of om mijn vrouw en het kind in haar buik?

Een beetje om beiden.
Goed, vooral om haar. In haar conditie is ze kwetsbaar, en in jouw positie kun je haar amper beschermen...
En moeten we dan angstig in onze kamers zitten? Niet bepaald het gedrag van een scherpschutter en zijn vrouw.

Daar zit wat in. Pas wel goed op, Charles.
Er is tegenwoordig overal verraad.

Gelukkig waren Steven en zijn mannen in een ander deel van de vesting, ver van de vleugel met de woonverblijven...
... anders hadden ze schoten in Rolands kamer gehoord en waren ze aan komen rennen.
En wat ze dan hadden gezien: Stevens zoon, alsof hij op sterven na dood is...
... die dof naar zijn rokende revolver staart alsof hij het ding voor het eerst ziet...
... terwijl de zoons van Chris Johns en Robert Allgood in een wirwar op de vloer liggen.

Ja! Waarom zou je hem kwaad doen als je ook voor je plezier mijn rug kan breken!

Als ik het niet had voorvoeld en Roland niet zo beroerd had geschoten, zouden die twee kogelgaten niet in de deur maar in je borst zitten. Dus hou op met jengelen.

Roland, ik denk ook namens Bert te spreken als ik zeg...
Je bent gek geworden! Je hersenen zijn in grapefruit veranderd en er stroomt grapefruitsap door je aderen!
Roland, ik denk alleen namens mezelf te spreken als ik zeg...
Rhea.
De heks?
Ja. Ik dacht dat ik haar bij de deur zag.
Een hallucinerende scherpschutter. Niks aan de hand.
Ik...
Roland, als dit zo doorgaat, schiet je iemand dood of dwing je iemand jou dood te schieten.
Je hebt gelijk, Alain. Dit mag niet doorgaan.
Dat gebeurt ook niet.

Gedachten van een koning gaan het begrip van gewone mensen te boven. En ik pretendeer niet meer dan gewoon te zijn.

En dus beweer ik niet te weten wat door Steven Deschains hoofd gaat als hij in zijn troonkamer zit...

... al moet ik wel opmerken dat zijn definitie van 'rust' niets met zijn bed te maken heeft. Misschien maakt het ontbreken van zijn vrouw in het bed het een minder rustgevende plaats.

Maar waarschijnlijk kent een heerser alleen rust als hij in het centrum van zijn macht is, want macht is zijn levensbloed, weet ge?

Hoe dan ook... dit is Steven Deschain, heer van Gilead. En wat hij ook denkt, hij wordt nu gestoord.

Vader...?

Roland! Lieve help, zoon, je ziet er beroerd uit. Het banket kan niet gauw genoeg komen; je ziet eruit alsof je in geen dagen hebt gegeten.
Roland...?

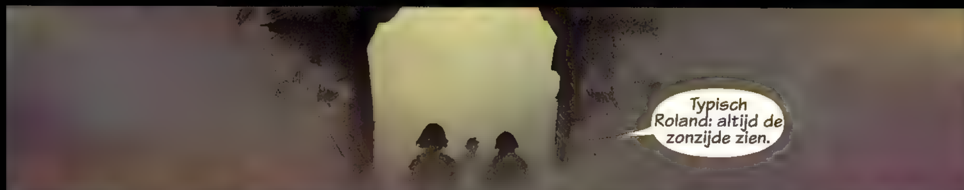

Roland, jij hebt duidelijk iets aan je hoofd. Ik daarentegen heb véél dingen aan mijn hoofd, maar ik zie er niet uit als een opgewarmd lijk.
Dus wat er ook in je ettert, vertel het voordat het je helemaal verslindt.
Mijn zonde ettert in mij, vader. Ik heb mijn plicht tegenover u verzaakt.

Ik ben uw gezicht vergeten...
... omdat ik dit niet meteen aan u heb gegeven.

Mijn god, is... is dat...?
Doe het meteen weer in die zak! Heb je er geen idee van wat er kan gebeuren als je er te lang in kijkt?
Enig idee, ja.
Geef hier. Weet iemand anders in Gilead dat je hem hebt?
Allen die het weten zijn in deze kamer. Vader, ik...

Ja, je hebt gezondigd. Een zonde, denk ik, die meer uit noodlottige nieuwsgierigheid dan uit kwade bedoelingen voortkomt. Dat verzacht het enigszins.
Zo zul je voor je zonde boeten: als je moeder aan het banket verschijnt, wees dan aardig voor haar. Vergeef haar zoals je wilt dat ik jou vergeef.
Ga nu.

Daar kwam je makkelijk van af. Hij had je ook wegens verraad kunnen terechtstellen.
Dan had ik tenminste niet aardig voor mijn moeder hoeven te zijn.

Typisch Roland: altijd de zonzijde zien.

Dus...
... zo is het om de baarlijke duivel in je hand te houden.
De vraag is: wat nu? Hoe kan ik Farson hiermee treffen?
Het aan stukken gooien en hem zo van zijn macht beroven?
Of een manier vinden om die macht tegen hem te gebruiken?
Ik moet voorzichtig en toch krachtdadig zijn, als ik...

Ik...

Kan een man in het oog van het kwaad kijken zonder er zelf mee te worden besmet?

Steven Deschain is wijzer dan zijn zoon en wil het niet nagaan.

Blijf daar dan.

Blijf daar en kijk in een duisternis, zo zwart als het hart van je meester...

... ver van nieuwsgierige ogen.

Steven Deschain heeft in veel opzichten gelijk.

Dat er overal spionnen en verraders zijn.

Dat Maerlyns grapefruit een bron van grote macht is en een krachtig wapen kan zijn.

Maar blijkbaar vergist hij zich in één opzicht:

Deschain heeft de bol. Morgen middernacht achter paleis

En als je werkzaam bent op het niveau van Steven...

... kan één vergissing al genoeg zijn...

... om een rijk ten val te brengen.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK VIJF

Ze zeggen dat er mensen van de wereld en mensen in de wereld zijn. Eerlijk gezegd weet ik niet meer welke soort de goede is. Maar welke dat ook is, Roland is van de andere soort.
Op de schietbaan babbelen Alain en Cuthbert maar door: hoe goed Roland eraan heeft gedaan de grapefruit aan zijn vader te geven...
... en dan over het komende feest en de soorten revolvers die ze krijgen. De ware wapens van een scherpschutter, niet de klungelige loop-schieters die ze nu gebruiken.
Ze praten over de geschiedenis van de verschillende vuurwapens. En dat Alain de wapens van zijn grootvader zal gebruiken, terwijl Cuthbert, nou, die zal ze van zijn oudoom gebruiken, wapens nog uit de tijd van Arthur Eld.
En al die tijd staat Roland daar maar alsof niets ertoe doet. Alsof de wereld waarin ze leven slechts van vluchtig belang voor hem is.
En ten slotte zegt hij...
Genoeg.
Jullie kletsen als kinderen.
Als meisjes.
Als meisjes-kinderen.
Hou op.

En met jouw gevit ben jij net een oud wijf.
Iets moet je toch wel interesseren? Het banket, de wapens...
Welke wapens krijg jij? Zeg niet dat je je niet afvraagt of je vader je vanavond de wapens van Arthur Eld geeft.

Ik kan dat niet alleen zeggen...
... maar ik zeg het ook.
Vijanden belagen ons. Farson complotteert tegen ons. Wie weet welk verraad we binnen onze muren hebben?
Ik geef geen zier om ceremonies of geschiedenissen van wapens.

Het gaat er alleen om wat er gebeurt als ik richt en schiet.

Zijn schoten zijn recht en raak, en een tijdlang horen ze alleen de daverende echo's van die schoten.
En dan...
En de plaatsen aan het banket? Kunnen we daar dan over praten?
Alain, misschien begrijp jij geen hint, maar Roland heeft mij duidelijk gemaakt dat...

Het gaat om meisjes.
Nou en? Dat doet er niet toe.
Waarom zou het er-toe doen?
...
Hoezo gaat het om meisjes?

Meestal zitten nieuwe scherpschutters aan de hoofd-tafel...
... naast de toekomstige bruid die door hun vader is uitgekozen.
Bruid! In godsnaam, ik ben vijftien! Wanneer mag ik mijn woeste haar uittrekken?
Je wilde haren kwijt-raken?
Ja! Dat!
Helaas, onze jonge haren moeten nog even blijven groeien.

Wat bedoel je met 'onze', Alain? Jij zou nog niet weten wat je met een meisje moest doen als je boven op haar lag. Ze zeggen zelfs dat je onwetendheid voortkomt uit een gebrek aan inter...

Hou je liegende bek! Ik ben geïnteresseerd genoeg!
O-ho! Dat was een gevoelige snaar!
Zoals jij schiet? Vergeet het maar.

Alain! Bert! Klonk het als een grap toen ik zei dat het genoeg was?
Hij begon!

En nu maak ik er een eind aan.

Goed. Prima.

Je hebt vandaag geluk, Alain.

Dat zeg jij.

En Roland... wil je hier echt niet over praten, al heb ik nog niet gezegd wie je vader naast jou heeft gezet?

De geest van Susan Delgado is eeuwig aan mijn zijde. Ik heb geen ander gezelschap nodig.

Nou, je vader heeft blijkbaar meer aardse overwegingen. Daarom zal Aileen vanavond met je eten.

Aileen?! Dat meisje in jongenskleren?

Zwijg, Bert.

Ik zwijg niet, Alain! Dit is Corts werk. Hij wil zijn nichtje veilig in het huis van Eld hebben.

Er is geen veiligheid in deze wereld. Niet in ons huis, niet in een ander huis.

Aileen heeft nooit een geheim gemaakt van haar belangstelling voor mij. Cort hakt eerder zijn rechterhand af dan dat hij haar uithuwelijkt aan iemand van wie ze niet houdt. Dat is zijn prioriteit, zoals mijn vader wil dat ik een waardige partij krijg.

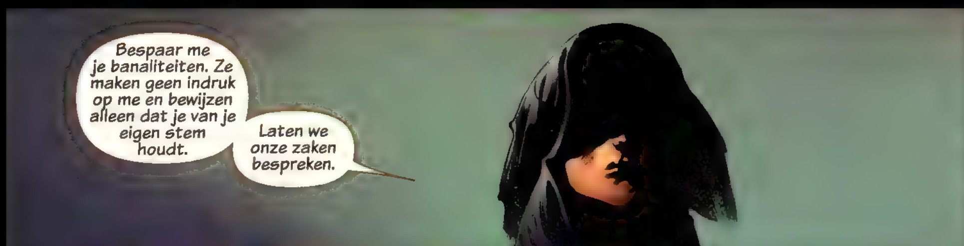
En wat zijn jouw prioriteiten, Roland? Ik weet dat je aan Susans nagedachtenis bent toegewijd, maar je moet uiteindelijk verdergaan...
O ja? Moet ik haar vergeten? Haar behandelen als een wond die geneest en niets dan een vaag wit litteken achterlaat?
Mijn vaders bedoelingen – Aileens gevoelens – niets daarvan doet ertoe, Bert. Laat het gaan zoals het moet gaan.
De enige vrouw met wie ik ooit zou zijn getrouwd – van wie ik ooit zal houden – is aan de Charyou-boom gebonden en tot as vergaan.

En in haar doodsstrijd, wanneer jij of ik vloeken naar de hemel zou schreeuwen...
... verkondigde zij haar liefde voor mij. Als ik dat vergat, zou ik haar verraden, en ik verraad niet iemand van wie ik houd en die van mij hield.
Ik ben niet in staat verder te gaan, mijn vriend...
... en dat wil ik ook niet. Nooit.

Ik twijfel er niet aan dat als Roland over verraad jegens dierbaren praat...
... hij vooral aan zijn moeder denkt.
In de bossen op enige afstand van de Grote Zaal, waar de avond-schaduwen lengen...
... staat Gabrielle Deschain roerloos als een dode.

Uw echtgenoot heeft een voorwerp van grote waarde dat aan de goede man toebehoort. Een glazen bol. Hij heeft hem veilig opgeborgen in een kluis in zijn werkkamer.
Achter een schilderij? Welzeker, die ken ik.
U moet de sleutel stelen en hem gereedhouden. Kunt u dat?
Als het moet.
Het moet inderdaad. En als de Goede Man hem zelf komt halen, zult u een passende beloning krijgen.

Ze huivert als hij dat zegt. Ongetwijfeld is haar passende beloning datgene wat zij het meest vreest.

Intussen is de raadselmeester hard aan het werk in de beschutte zalen van Gilead.
Nu zijn er mensen die raadsels voor grappen aanzien. Maar voor kenners – degenen die echt weten en respecteren wat een kwaliteitsraadsel inhoudt – zijn raadsels geen lachwekkende zaak.
Nee, mijn vrienden, ze zijn een serieuze zaak. En niemand neemt ze serieuzer dan de raadselmeester.

Abel Vannay de Wijze, de filosofieleraar van de jonge scherpschutters.
Met zijn grote kennis maakt hij de best mogelijke raadsels voor de naderende wedstrijd. En ten slotte zegt hij één woord:

Daar.

Zijn alle raadsels veilig opgeborgen, Vannay?

Dat weet je, Cort.

Ga je het me dit jaar moeilijk maken?

Ik doe mijn best, oude vriend. Maar ik twijfel er nauwelijks aan dat jij zoals altijd de winnaar wordt.

Welzeker. Je hebt waarschijnlijk gelijk. Wat kan ik zeggen? Waarom spelen als je niet wint?

Wel, dan zitten we met een klassiek raadsel. Want...

... een wedstrijd kan niet twee winnaars hebben.

Overigens: Kingson is de naam, en muziek mijn spel. Maar ik blink uit in raadsels, en ik ben hier niet gekomen om te verliezen.

O nee? Nou, waarom ben je hier dan wel gekomen?

Ha ha ha... Een waardige grap, maar ja, jij hebt veel meer ervaring met grappen dan ik. Vele, vele, vele jaren.

Noem je me oud, jongeman?

Je gezicht en lichaam noemen je zo, oude man. Ik zeg alleen maar wat ik voor me zie. En misschien...

... misschien is het tijd dat een jonge leeuw de kudde uitdunt.

De oude leeuw is blij met de uitdaging.

Dus dat was onze nieuwe hofmuzikant. Doe een oude vriend een lol, Cort. Vermorzel die lamzak in de wedstrijd.
Mag je hem niet?
Ik vertrouw hem niet. Jij wel dan?
Absoluut niet.

Het is wijs onbetrouwbaren niet te vertrouwen.
Als die aanbevelingsbrief van Charles Champignon er niet was geweest, had hij vermoedelijk niet eens voet binnen de kasteelmuren mogen zetten.
Heeft iemand Charles de laatste tijd gezien?
Ik niet.

Hmmmmm.
Later, oude vriend. Ik bedenk net dat ik iets in de zaal heb laten liggen.
Moet ik bang zijn dat je op zoek gaat naar de raadsels?
Zou ik dat doen?

Jij zou de keel doorsnijden van iemand die vals probeert te spelen, ook die van jezelf.
Zo is het.

Je zou niet denken dat zo'n grote man als Cort zich geruisloos kan bewegen.

Toch kan hij dat.

Iets wat de zogeheten 'Kingson' niet weet. Als hij dan ook druk bezig is Vannays zak met raadsels door zijn eigen zak te vervangen...

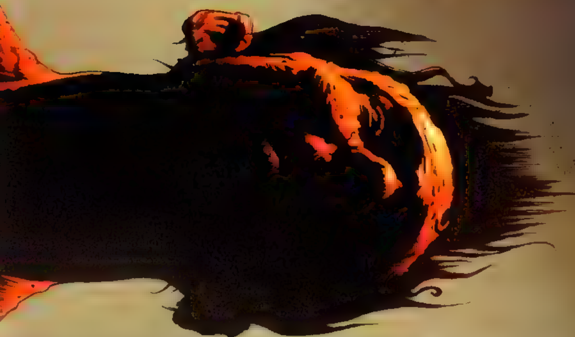

... weet hij niet van de stille getuige die zijn bedrog ziet...

... en van het gevaar waarin zijn keel zich nu bevindt.

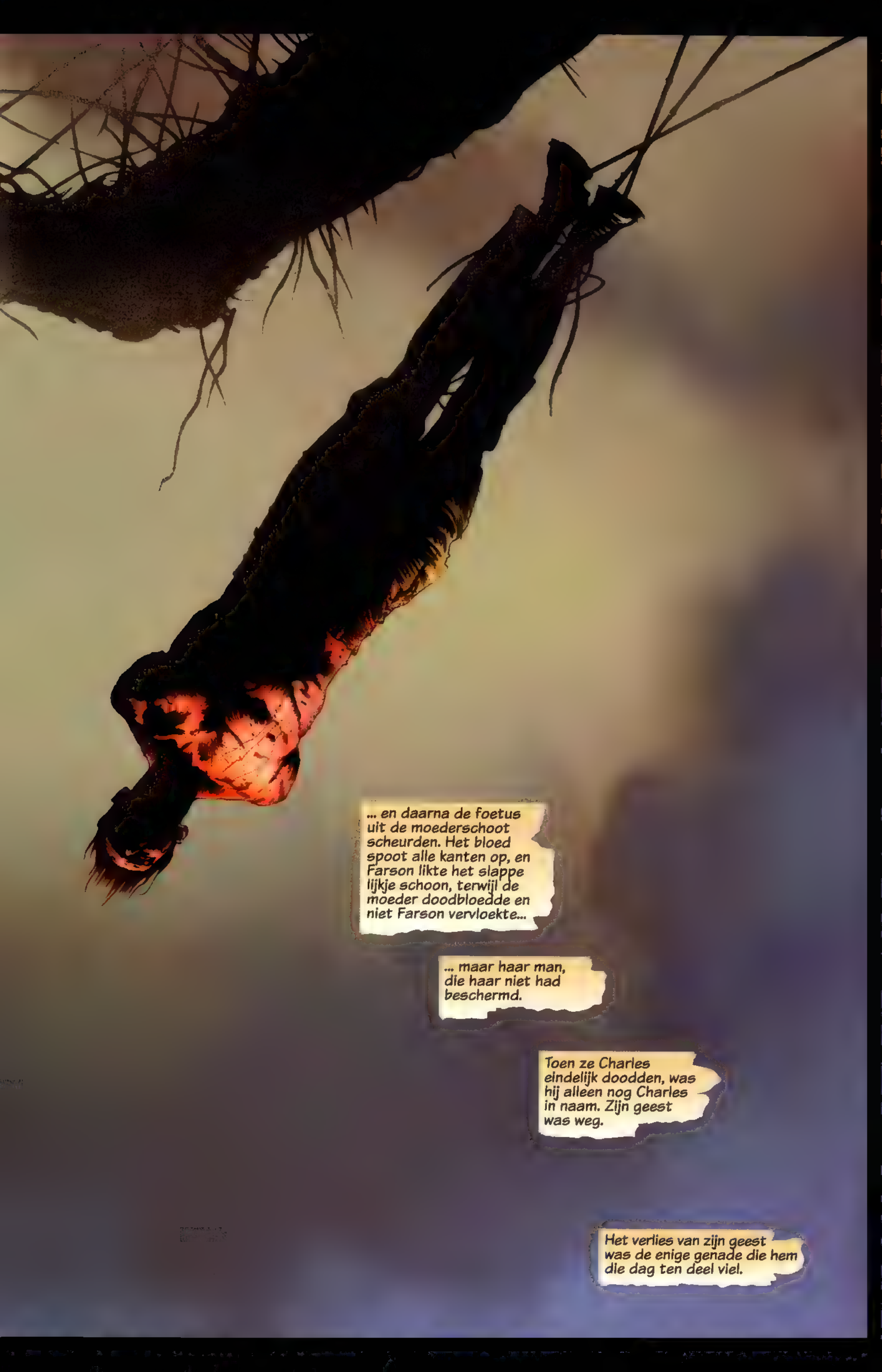

Een bekentenis: dit deel van het verhaal wilde ik het minst graag met je delen.
Arme Charles. Arme, tragische Charles. En ik hoor u zeggen: 'Wat? Nog tragischer dan Susan?'

En ik zeg: 'Welzeker.' Welzeker, dat is hij.
Was.
Want tot aan het eind hebben ze Susan niet gebroken.

Charles braken ze wel. Of beter gezegd, niet zij.

Hij.
John Farson.
John Farson ving Charles en zijn vrouw, en voordat hij Charles doodde...
... liet hij hem toezien hoe Farsons mannen Charles' zwangere vrouw verkrachtten...

... en daarna de foetus uit de moederschoot scheurden. Het bloed spoot alle kanten op, en Farson likte het slappe lijkje schoon, terwijl de moeder doodbloedde en niet Farson vervloekte...
... maar haar man, die haar niet had beschermd.
Toen ze Charles eindelijk doodden, was hij alleen nog Charles in naam. Zijn geest was weg.
Het verlies van zijn geest was de enige genade die hem die dag ten deel viel.

Het wiel draait, weet ge?

Het leven eindigt met een gruwelijke ceremonie...

... en begint met een andere ceremonie die veel vreugdevoller is.

Nu beginnen de levens van de drie scherpschutters echt. Steven Deschain vertelt over de moed van Alain en Cuthbert die hen tot hier heeft gebracht.

En ten slotte hebben de daden van mijn zoon Roland, ten dienste van Gilead, mij ertoe gebracht aldus te besluiten:
Hij heeft de wapens van Eld verdiend, de wapens die mij goed hebben gediend en mij goed zullen blijven dienen...

... totdat, na mijn uiteindelijke dood, de wapens van Eld – evenals de hoorn van Eld en de titel van dinh – op hem zullen overgaan.
Steven merkt niet dat bij het noemen van zijn dood de hofmuzikant glimlacht. Hij fluistert iets in het oor van Gabrielle, die een beetje asgrauw wordt.
Maar Roland ziet het wel. Nou en of.
Ga nu, mijn vrienden. Ga naar het feest. Naar raadsels. Naar dansen en muziek en bovenal het gezelschap van geweldige vrienden en bondgenoten.
En terwijl de bewoners van Gilead een gejuich aanheffen en weggaan en de muzikant in de menigte opgaat, loopt Steven naar zijn vrouw.

Mijn echtgenote. Welkom thuis.

Ik dank je omdat ik mocht terugkomen.

Je hoort aan mijn zijde, Gabrielle. Wil je later op de avond met me dansen?

Ik zou dat voor geen goud willen missen.

Ik kom straks. Ik ben zozeer overmand door emotie dat ik me moet... moet...

... beheersen?

Ja.

Natuurlijk, mijn lief. Neem alle tijd.

In een lege gang zakt Gabrielle geluidloos huilend tegen de muur.

Wat nu, mooie dame? Waarom al die tranen?

U wilt toch niet dat uw dierbare Marten Broadcloak of mijn dierbare oom denkt dat u aarzelt?

N-nee. Dat... wil ik niet.

Hebt u de dolk?

Ja.

Als u en uw man samen zijn als man en vrouw...
Gebruik hem dan. Gebruik hem in de wetenschap dat u in de ogen van Marten en de Goede Man geliefd bent.
En hun ogen zijn de enige die tellen.

STEPHEN KING

DE DONKERE TOREN

VERRAAD

HOOFDSTUK ZES

De grote zaal van Gilead is vervuld van gepraat en gelach, spotternij en bravoure. Het soort banden dat alleen gesmeed kan worden tussen mannen die zij aan zij vechtend tot aan de hel zijn gegaan, en terug...

... en de vrouwen die hen na hun terugkeer hebben opgelapt en in hun bed namen en zonen aan hen schonken die hun naam voortzetten en zich hun gezicht herinneren. Toch klinkt veel van de vrolijkheid geforceerd, alsof men in zijn hart niet blij is.

Maar op het moment – let wel, het exacte moment – dat Steven Deschain opstaat, daalt er onmiddellijk een diepe stilte over de dames en heren van Gilead neer.

Alsof iemand een sluier over hen werpt.
Of... als je achteraf naar hun lot kijkt...
... een lijkwade.

Mijn vrienden... mijn goede vrienden... Wij leven in moeilijke tijden. Gevaarlijke tijden.

We weten niet wie we kunnen vertrouwen. Waar we onze troost en veiligheid kunnen vinden.

Het is gemakkelijk te geloven dat bekende gezichten motieven verbergen die in strijd zijn met onze belangen...

Hij leidt haar de dansvloer op. De muzikanten spelen een langzame, bijna doelloze, melodie. De Deschains bewegen zich met gratie, ernst en zorgvuldigheid, alsof ze dansen op dun ijs.

Intussen fluistert ze hem toe...

Kun je me ooit vergeven dat ik je bedroog?

Ik heb je al vergeven.

En als ik vanavond naar je kamer kom... ben ik dan welkom?

Absoluut. Want jij hebt de sleutel...

W-wat?

... tot mijn hart.

O. Ja. En... jij tot het mijne, mijn lief.

Ondanks de kennelijke genegenheid van man en vrouw heerst er nog steeds een onzekere stilte onder de gasten.
Nergens is dat duidelijker dan aan Rolands tafel...
... waar verliefde jonge vrouwen vergeefs in gesprek proberen te komen met Rolands ka-tet.
Aan de stenen tafel zit Roland onbewogen als een steen, denkend aan de woorden en daden van zijn vader...
... en aan het voorbeeld dat zijn vader geeft.
Want als een vader er niet op kan rekenen dat zijn zoon dat voorbeeld volgt, op wie kan hij dan rekenen, weet ge?
Aileen... mag ik de eer?
Ik... natuurlijk.

Ik ben blij dat je het vroeg... Ik dacht dat je een hekel aan me had.
Ik heb er een hekel aan dat anderen ons willen koppelen. Maar jouzelf heb ik altijd graag gemogen. Al denk jij dat je op het slagveld thuishoort.
Mijn leven en de belangen van mijn volk zijn niet minder waardevol voor mij dan de jouwe voor jou. Waarom zou ik minder recht hebben voor hen te vechten?
Vechten zoals jij in Hambry hebt gedaan? Wat opwindend moet dat voor jou zijn geweest.
'Opwindend.' Dat klinkt zo...
Het was bloederig, Aileen. Bloederig en wreed, en de verkeerde mensen gingen dood. De verkeerde... persoon... ging dood.
Wie was ze? Het... was... een ze, neem ik aan...?
Ze heette Susan. Ze hebben haar aan een Charyou-boom verbrand.
Haar laatste woorden waren: 'Roland, ik houd van je.' Ze schreeuwde die als een stervende valk. En op mijn eigen manier ging ik ook dood.
Ik vind het... zo erg.
Vergeleken daarmee moeten mijn problemen nietig zijn.
...
Wil je misschien de frisse lucht in?
Heel graag.

In veel opzichten waren de festiviteiten tot nu toe alleen maar een voorgerecht voor het ware voedsel van de avond!
Vannay! Breng de raadsels!

Laat hen die zich met onze raadselmeester willen meten naar voren komen! Deze uitdaging, waartegen geen kogel baat...
... moet worden aangegaan door mannen van genoeg kaliber!

Ben je klaar voor een vernederende nederlaag, Cort?
Ik ben klaar, Kingson...

... klaar voor meer dan jij kunt weten.

Intussen worstelen Roland en Aileen op de stadsmuren met raadsels van persoonlijkere aard...

Wat zou jou gelukkig kunnen maken, Roland? Kun jij je zelfs zoiets als geluk voorstellen?

Niet ieders geluk is zo gemakkelijk te verwezenlijken als het jouwe, Aileen. Om gelukkig te worden heb jij genoeg aan revolvers en levensgevaar.

Een gelijke behandeling door jouw vrienden zou ook welkom zijn. Cuthbert bijvoorbeeld...

Hij weet zich geen raad met jou. Je schoonheid brengt hem van zijn stuk.

Dat is niet mijn schuld. Maar ik wil over jouw problemen praten, Roland.

Nou... dan ben je de enige.

Ik moet geloven dat de tijd je verdriet zal genezen...

Dat is niet genoeg. Het is een gezwel in me. Het moet worden uitgesneden, net als het gezwel van Farson en zijn trawanten.

Maar je kunt een gezwel alleen weghalen. Dan blijven er littekens achter. Je kunt de tijd niet terugdraaien, Susans dood en Farsons geboorte niet ongedaan maken...

Niet hier. Maar er is een plaats waar ik dat kan... een macht die boven de mijne uitgaat, boven de kennis uit... boven ka uit...

De Donkere Toren. Dat is het antwoord.

Het antwoord is: een raaf en een schrijfbureau.

Dat is juist, Kingson.

Natuurlijk!

Ik had het kunnen weten.

Hmm. Van veel van deze raadsels herinner ik me niet dat ik ze schreef. Dat is de ouderdom, denk ik. Dus... er zijn twee deelnemers over: Kingson, de minstreel...

Uiteraard!

Het is geen buidel en geen zak. Het is soms gevuld met schatten, maar bevat altijd een wezen dat bij niemand welkom is.

Een doos. Een doos met een worm erin.

Dat zal toch niet...

Echt waar, Vannay? Kijk op de rol.

Eh, dat is... vreemd. Hier staat dat dit het juiste antwoord is!

Natuurlijk is het dat. En Gilead heeft een nieuwe raadselmeester!

Wel een heel vreemde raadselmeester. Je zou bijna denken dat hij ze uit oude teksten heeft overgeschreven en in de plaats van Vannays rollen heeft gelegd.

Toevallig ken ik die oude teksten... ook die met ondoordachte, onjuiste antwoorden.

Het ware antwoord – het antwoord van een ware meester – is...

'Kluis.'

Je maakt zeker een grapje, Roland. De Donkere Toren... is een mythe.
Nee, Aileen. Hij is echt. Al te echt. Hij teistert mijn dromen...
Dromen zijn bedrog.
Visioenen dan. Profetieën. Noem het wat je wilt. Ik weet zo zeker als wij hier staan dat ik die toren zal vinden en naar de top zal klimmen.
Daar zal ik oog in oog staan met wie of wat dan ook maar uit het erkervenster met vele kleuren naar beneden kijkt...
En zij het god, demon of alles daartussenin...
Ik zal het dwingen een eind aan het rotten van de ziel van Midden-Wereld te maken.

En ik zal aan jouw zijde zijn.
Onmogelijk.

Zo onmogelijk als het bestaan van de Toren?
Desnoods knip ik mijn haar kort en ga door voor een jongen.
Al was het alleen maar omdat je me nodig hebt, want in tegenstelling tot de meeste mannen ben ik bereid de weg te vragen.
Is dit een grap voor jou?

Ik ben nooit serieuzer geweest.

Dan drukken haar lippen tegen de zijne. Eerst is hij verlamd van schrik.

Wat? Deed ik... doe ik verkeerd?

Nee, het...

Ik... Sorry, het...

Ik voel me alsof ik Susan ontrouw ben.

Ik weet dat het belachelijk klinkt...

Nee.

Het klinkt nobel.

En ditmaal geeft hij toe aan de kus. We kunnen alleen maar raden wat had kunnen gebeuren...

... als het niet was onderbroken door helse kreten uit het kasteel.

Wat is er? Wat gebeurt er?

Ik was met jou op het dak, Aileen. Ik weet niet meer dan jij...

Hij zwijgt als hij zijn moeder vlug door een gang ziet lopen en knijpt argwanend zijn ogen half dicht.

En dan trekt Aileen hem mee.

In een kasteel spelen echo's een spel met geluiden. Het is moeilijk te horen waar geluiden vandaan komen.

Ze raden ernaar en rennen naar de grote zaal. Het blijkt dat ze goed hebben geraden...

Er wacht hun een gruwelijke aanblik.

Cort! Wat... heb... Heb je...?

Hem gedood? Welzeker. Hij was slechts heel kort raadselkampioen.

Heb je hem gedood omdat hij met het raadsel won?

Je zou moeten zien wat ik met mannen doe die met kaarten van me winnen!

O mijn goden!!!

Natuurlijk heb ik hem daarom niet gedood, dom meisje. Nou ja... niet alleen daarom.

Dacht ik het niet. Hier, in zijn zak. Een zegelring zoals Farsons mannen dragen. Hij wilde ons vertrouwen winnen, natuurlijk in het kader van een plan ons aan vijanden over te leveren.
Wie weet hoeveel spionnen zoals hij in onze vesting zijn geïnfiltreerd? De verraders moeten onmiddellijk worden uitgeroeid...
... opdat de kantelen niet op ons neerstorten.

In de grote zaal gaat een explosie van kreten op. Iedereen praat tegelijk en door elkaar heen, en met heel weinig effect...

Maar Roland...
... was nooit iemand van veel woorden. Niet als er ook daden mogelijk zijn.

Hij rent langs de kamers van zijn vader en blijft abrupt staan.

De kluis. Open. En de grapefruit weg.

Vader zou hem nooit open laten staan, zelfs niet als hij leeg is. Zij moet het... maar... maar hoe kon...?

De sleutel! Het kreng moet zijn sleutel hebben gestolen toen ze dansten!

Haar trouweloosheid kent geen grenzen!

Hij rent naar de kamers van zijn moeder en bonkt op haar deur, haar naam schreeuwend als een verdoemde.

Als ze niet opendoet, schopt hij tegen de deur...

... want natuurlijk zou een scherpschutter zijn handen niet wagen aan het tegen hout slaan.

De grapefruit.

Een klein deel van me hoopte... bad... dat ik me in haar vergiste.

Maar daar is hij. Het bewijs van haar verraad, vlak voor mijn...

... mijn...

Je wilt tegen hem schreeuwen, hè?

Terwijl zijn stem wegsterft... en hij gefascineerd naar de bol toe loopt... wil je schreeuwen...

'Roland! Terug! Draai je om en vlucht! Laat die ellendige bol liggen!'

Maar hij kan het niet horen. Al stond je een meter bij hem vandaan...

... hij zou nog steeds naar Maerlyns grapefruit kijken.

'Waar is mijn moeder?' zegt hij met vage stem.

De bol geeft geen antwoord...

... maar dan ziet Roland iets weerspiegeld in het oppervlak.

Rhea van de Coös. Ze besluipt hem met een wurgtouw in haar hand...

... om hem te doden zoals ze ook van plan is zijn vader te doden.

Ik richt met mijn oog! Schiet met mijn geest! Dood met mijn hart!
Opdat ik niet het gezicht van mijn...!
PANG

... m... moeder...?

Roland...?

Het bloed sijpelt over haar borst uit de dodelijke wond die haar zoon haar zonder het te willen heeft toegebracht. Het druipt op de riem die ze in haar ballingschap zo zorgvuldig heeft gemaakt.

De riem waarop nauwgezet Rolands naam is gestikt. Het geschenk dat ze voor hem wilde achterlaten.

En de laatste woorden die ze in haar leven spreekt, zijn...

Roland, ik...

Ik hou
van je...

EINDE

STEPHEN KING

ROBIN FURTH • PETER DAVID • JAE LEE • RICHARD ISANOVE

DE DONKERE TOREN

DE JONGE JAREN VAN DE SCHERPSCHUTTER

STEPHEN KING

ROBIN FURTH • PETER DAVID • JAE LEE • RICHARD ISANOVE

DE DONKERE TOREN

DE LANGE WEG NAAR HUIS

VERRAAD

'De man in het zwart vluchtte door de woestijn en de scherpschutter volgde hem.'
Zo begint *De Donkere Toren*, een van de grootste epische successen van de afgelopen twintig jaar, het meesterwerk waarmee Stephen King zijn miljoenenpubliek voorgoed aan zich wist te binden, met in de hoofdrol Roland, de laatste scherpschutter, die in een wereld vol oude technologie en dodelijke nieuwe magie gedreven op zoek is naar de geheimzinnige Donkere Toren.

DE DONKERE TOREN

Roland, Alain en Cuthbert zijn inmiddels veilig in Gilead gearriveerd. Maar daar is het niet pluis. Roland heeft de kwade Grapefruit van Maerlyn bewaard en kan er maar niet genoeg van krijgen in de rossige diepten te staren, ondanks de fatale wissel die dit op zijn gezondheid trekt. Wat de jonge scherpschutter in de diepten te zien krijgt, overtreft zijn ergste nachtmerries.
In de tussentijd gaat een wraaklustige groep onder leiding van Rolands vader op weg om recht te zetten wat zijn zoon is aangedaan. Stephen Deschain weet dan nog niet hoe gevaarlijk deze onderneming zal zijn...

UITGEVERIJ L

